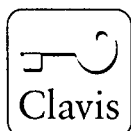

Anneriek van Heugten

**Het
verdwenen
geweer**

met illustraties van Wouter Tulp

De andere boeken in de reeks Z.E.S.

Het spook van de vuurtoren

Het vergeten graf

De villa in de duinen

Een geheim achter glas

De verboden bunker

Anneriek van Heugten

Het verdwenen geweer

© 2013 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Wouter Tulp

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: gevonden brief, dodelijk schot, kermis, geheim, spanning

NUR 282/283

ISBN 978 90 448 2002 7

D/2013/4124/122

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

www.anneriekvanheugten.com

Gina schrikt wakker van een enorme herrie. Ze kan het geluid niet meteen thuisbrengen, maar het klinkt alsof er beneden een bulldozer door de tuin raast. Ze springt uit bed, klimt op een stoel om naar buiten te kunnen kijken en trekt het rolgordijntje van haar dakraam omhoog. Even wordt ze verblind door de ochtendzou. Dan ziet ze tot haar verbazing dat het nog waar is ook. Nou ja, het is een graafmachine en geen bulldozer, maar de ravage die hij in de tuin aanricht, is enorm. Met zijn grote klauw neemt het gele gevaarte grote happen uit de grond.

Gina vraagt zich net af hoe dat ding in godsnaam in de tuin terecht is gekomen, als ze ziet dat een groot deel van de schutting achteraan is weggehaald. In het zand staan afdrücken van rupsbanden. Is die graafmachine soms dwars door de duinen gereden?

Achter de opening in de schutting, aan de kant van de duinen, staat een vrachtwagen met een container erop. De graafmachine stort de uitgegraven aarde in de container, waarna de arm weer de andere kant op zwaait en de klauw zich opnieuw in de grond boort.

Dan begint er bij Gina iets te dagen. Papa heeft een hele tijd geleden gezegd dat hij van plan was de tuin achter zijn restaurant te laten herinrichten. Hij had het over een overdekt

terras met uitzicht op een vijver. Maar moet dat nu, terwijl het nog zomervakantie is? denkt Gina knorrig. Moeten die mannen echt al om halfacht 's morgens onder haar slaapkamerraam lawaai komen maken?

Ze zucht en laat het rolgordijn weer voor het raam vallen. Het belooft een erg warme dag te worden en dan houdt ze het liever donker in haar zolderkamertje. Anders is het er 's avonds als ze gaat slapen een echte sauna.

Ze trekt haar kleren aan en gaat de zoldertrap af. Een verdieping lager ziet ze haar broer Mirko uit zijn kamer komen.

'Leuk, hoor', moppert hij. Hij geeuwt. 'Is dat papa's idee?'

Gina grinnikt om zijn boze gezicht. Mirko is gisteravond op stap geweest met zijn vrienden en ze vermoedt dat hij niet bepaald vroeg in zijn bed gekropen is.

'Ik heb maar drie uur geslapen', pruttelt Mirko, terwijl hij de trap afgaat naar de verdieping met de keuken en de woonkamer. 'En straks moet ik weer in het restaurant beginnen. Dan is het papa's schuld als ik in slaap val in de keuken.'

'Je moet papa niet de schuld geven. Je moet maar wat vroeger thuiskomen', plaagt Gina. Ze krijgt een vaag gebrom als antwoord en schiet in de lach. Zelf vindt ze het al niet erg meer dat ze zo vroeg wakker is. Dan kan ze voor de toeristen toestromen nog even naar het strand om in alle rust schelpen te rapen. Die schelpen neemt ze mee naar huis om ermee te knutselen. Ze heeft al veel kettingen en armbandjes geregen en doosjes beplakt. Meestal geeft ze die weg als cadeautje. Op

haar kamer staat een fotolijstje waarvan ze de rand versierd heeft met schelpen. Er zit een foto in van mama, toen ze nog niet ziek was. Nadat mama overleden was, heeft Gina aan de binnenkant van haar kist een hart van schelpjes geplakt. Dat is nu tweeëndertig maanden geleden.

Aan de ontbijttafel zitten Seppe en Carlo, de tweeling van net zestien, een enorme stapel boterhammen te smeren. Ze hebben een vakantiebaantje bij de groendienst van de gemeente. Daardoor zijn ze de hele dag weg en ze nemen elk wel een stuk of tien boterhammen mee.

‘Ik wilde die kaas’, zegt Carlo, als Seppe het laatste plakje van de schaal pikt.

‘Pech gehad!’ Seppe steekt zijn tong uit, maar Carlo grist razendsnel het plakje kaas van Seppes boterham.

‘Hee!’ Seppe geeft Carlo een mep. Het duurt geen twee seconden of hij krijgt er een terug. Intussen ligt de kaas half op Carlo’s bord en half op tafel. Gina steekt haar arm uit, pakt het plakje, legt het op haar eigen boterham en bijt erin.

Beduusd kijken de jongens haar aan. ‘Sukkels’, mompelt Mirko, die ook aan tafel aanschuift. Seppe en Carlo halen hun schouders op en strooien dan maar hagelslag op hun brood.

‘Waar is papa?’ vraagt Gina.

‘Buiten bij die mannen’, antwoordt Seppe. ‘Ze gaan vandaag de tuin afgraven voor de vijver.’

‘Ja, dat is duidelijk’, bromt Mirko. ‘Is het brood nou ook al op? Hebben jullie weer alles gepakt?’

‘Wij werken de hele dag buiten,’ zegt Carlo. ‘Daar krijg je honger van.’

‘Er is nog een korst,’ zegt Seppe met een grijns.

‘Misschien ligt er nog brood in de diepvries. Of in de keuken van het restaurant,’ oppert Gina. ‘En er zijn nog cornflakes.’

Mirko trekt een vies gezicht. ‘Getver, cornflakes zijn net veevoer.’ Hij gaat weer zitten. ‘Ik heb geen zin om beneden te gaan kijken. Ik pak wel een appel.’

Seppe en Carlo staan op en stoppen hun broodtrommel onder hun arm. ‘Ciao, tot vanavond!’ roepen ze. Even later hoort Gina hen met veel lawaai hun scooters starten.

‘Buongiorno, cara mia!’ Papa komt handenwrijvend binnen en geeft Gina een kus boven op haar hoofd. ‘Mirko, je bent al op! Superbo, dan kun je me zo meteen komen helpen in de keuken. Paolo is naar Duinvoorde om verse vis te halen en hij moet daarna ook nog naar de slager en de groenteboer. Die komt voorlopig niet terug. We hebben vanavond een gezelschap van dertig personen, en ik kan alle hulp gebruiken.’ Na die woordenstroom draait papa zich om en schenkt een kop koffie voor zichzelf in.

Mirko rolt met zijn ogen. ‘Heb je daarom die graafmachine besteld?’ vraagt hij. ‘Om mij vroeg uit bed te krijgen?’

‘Nee, maar het komt wel goed uit.’ Papa lacht en geeft Gina een knipoog. ‘Wat ga jij vandaag doen, cara mia?’

Gina haalt haar schouders op. ‘Ik weet het nog niet. Eerst

even naar het strand, denk ik. En daarna zie ik wel. Misschien iets doen met Margot of de jongens.'

De jongens, dat zijn Lars, Daan en Izmet. Gina en haar nichtje Margot zitten al sinds de kleuterschool bij hen in de klas en sinds die tijd zijn ze vrienden.

'Pap,' vraagt Gina, 'houden we eigenlijk nog wel wat tuin over voor onszelf? Is dat terras achteraan echt nodig? We hebben er toch een aan de voorkant?'

'Het terras achteraan wordt overdekt en verwarmd. Een soort binnentuin. Dan hebben we in de winter meer tafels beschikbaar. We draaien erg goed, daarom wil ik uitbreiden. Als Paolo en Mirko straks de boel overnemen, krijgen ze een fantastische zaak!'

'Maar jij bent toch nog lang niet oud?' vindt Gina.

'Nee, cara mia, maar ik moet aan de toekomst denken,' lacht papa. 'Hoe vaak zitten we trouwens in de tuin? Daar hebben we meestal geen tijd voor. En jij en je broers zitten liever op het strand dan in de tuin, toch?'

Daar heeft papa ook wel weer gelijk in.

'Blijft de walnotenboom wel staan?' vraagt Gina.

'Helaas.' Papa schudt zijn hoofd. 'Dat kan niet. Die boom staat midden in de tuin. Als ik die laat staan, kan ik geen kant op.' Hij zet zijn koffiekop op het aanrecht en wenkt. 'Mirko, kom op, we gaan aan de slag. Cara mia, tot straks.'

Gina stapelt de ontbijtbordjes op elkaar en zet ze in de vaatwasser. Ze neemt zich voor straks even langs de bakkerij

van Daans ouders te gaan om nieuw brood te halen. Terwijl ze kijkt of er genoeg geld in de huishoudportemonnee zit, hoort ze gehaaste voetstappen op de trap. Het volgende moment valt Margot de keuken binnen. Haar lichtblonde haar zit slordig en haar blauwe ogen staan vol tranen.

‘Gina,’ snikt ze luid. ‘Gina, we gaan naar Denemarken!’

Margot huilt alsof ze nooit meer zal ophouden. ‘Ik wil helemaal niet weg!’ jammert ze. ‘Ik wil niet, ik wil niet, ik wil niet!’

‘Ja, maar ...’ begint Gina verbouwereerd, ‘je bent toch al vaker naar Denemarken geweest? Ik bedoel, je opa en oma wonen daar en de rest van de familie van je papa ...’

‘We gaan niet op vakantie!’ gilt Margot. ‘We gaan verhuizen!’

‘Wát? Maar ...’

‘Ja! We gaan verhui-hui-huizen!’ Margot is zo van streek dat ze niet meer normaal kan praten. Gina krijgt een akelig gevoel in haar maag. Verhuizen ... naar Denemarken ... Heel langzaam dringt het tot haar door wat dat betekent.

‘Dat kan toch helemaal niet? Hoe moet het dan met school en ... en met ons? Is het echt al zeker?’

Margot knikt heftig. ‘Papa en mama hebben het ons net verteld. Papa gaat volgende maand al weg! En wij moeten later achter hem aan.’ Die laatste mededeling komt er in stukjes en brokjes uit en wordt onmiddellijk weer gevolgd door een huilbui.

Gina knippert met haar ogen. ‘Maar ... waarom dan?’ krijgt ze er met moeite uit. Het akelige gevoel in haar maag kruipt omhoog. Het doet haar hart bonken en maakt dat er zomaar een traan uit haar ooghoek rolt.